

Raius Post

3. aastakäik. Tallinn, pühapäeval 1. novembril 1931

Burshimäng Tartu koolipoiste peres.

Poiste ja plikade „korporatsioonid“. — Olengud, sõpruslepingud ja „stehhimised“.

Tartu koolipoisid, wawalt paar- kolm aastat wärvitekkil kannud, hakkab kohe talaja ilma heitma tu- dengrahwa wärvidele, sellele „õil- jamaist õilhamale“ peatatele, ja korporantlikku maneeeri harjutama. Kruusaadam, kus mujal peafid siis koolipoisid korporandi elu järele

• ahwima,

kui mitte Tartus. Et oma pal- matele igatjustele wähegi lohutult leida, on Tartus pea iga kooli juu- res „elumeelikumate“ õppurite poolt ajutatud, muidugi juurima jaladustatte all, „õppurkorpo- ratsioonid“, millel enam-wä- hem täpselt korporatsioonide sisekor- rad ja põhikirjad makswad. Nii on „rebased“, on „kommeršid“ ja „konwendid“. Sa muidugi on ole- mas ka

falefajad wärvid ja rinnamärgid.

Wärvitekkil ilujate paestega pa- ratu mõis saada hädasõitlikuks.

Mõne aasta eest üks Tallinnia nädalleht tõi õppurkorporatsioonide elust mõne märkuse, mille tagajär- gel see, et algas üks hirmus uuri- mine ja koolist wäljajäetmine. Se- hes oli nimelt taubelt kirjeldatud õppurkorporatsioonide asukohti, mil- le tagajärjel pedagoogid said mõ- ne järele ajutise jalgile. Sunniti ei kirjeldatud seal pikemalt jala- korporatsioonide tegemist ja nii enamjagu sisetaktumuid rabeles end wälja. Nüüd on need mehed juba ilikoolis.

On õppurkorporatsioon, mille- del 6—7-aastane tegemus juba sel- jataga. Mõtatakse on muidugi ju- ba koolist lahitud, kuid noori on tulnud juurde ja aja jooksul jaa- rastele jalaingutetele ilka kindla- ma ilme annud.

Korterid wõi „konwendid“ üüritakse jala-korporatsioonidele ilka järelekohta, kus

maistuhat wäljapääsu

ja kuit müra ei kuuldu kaugele. Kruusaadam, et liikmed peawad ole- ma kui wandeseltalajad, nad ei to- hi loost sõnastest kellelegi rääkida. Igal korporatsioonil on ka nimi, mis on ühtlasi jala-sõnaks. Näiteks tuleb teegi liige uffe taha, siis ta peab ütleva korporatsiooni nime (harilikult tagurpidi), muidu pole jissepääsu.

Igal

jügisel on „immatritulatsioon“,

mil mõetakse uusi liikmeid wasta. See jünnib harilikult tutvuste kau- du wõi on ka kedagi jutut hakanud eriti tähele panema ning teha talle siis asja lähemalt selgitama- ta ettepanek.

Kaks kuud peab noorliige olema „rebase“ (naisõppuritel was- tawalt „kanicheniks“) ning

õppima terve hulga igasugu tarkust.

Kuidas paberossi hoida, kuidas wiinaklaase kofku liina, kuis terwi- tada jne. jne. — need on peatatud. Siljem peab ta õppima terve tu- dengite „Cantus-Buch-i“ pähe, peab tundma päris-korporatsioonide wä- rwe ja mütsimärke (korporatsioonid aga on Tartus ilse 30-ne), oskama jelt-konnas efineda ja don-juani

mängida. Üldijeks rebaste kaswa- taja on „wanamees“, kuna peale selle on iga rebasel oma „ija“. Muidugi teha rebastele hirmsat jõitu, ilgei hullemat kui tuheng- rebastele. Sageli, näiteks, tuleb olengute wõi kommershile murete-

pudelite jella ja laulda Bachusele hümine, wõid ja dieti peadki lõwa- ti kuraameerima ning wõid omafor- da rebastele „jisse anda“ kas wõi wihmarwett.

Olenguid peetakse harwa ainult omawahel. Enamasti õpitakse

ühendus- mäne õppurite „nais- korporatsiooniga“.

kellega jühituse korral jõlmitakse kogu aastaks sõprusleping. Olen- guil muidugi laulakse nagu kon- wendis kunagi, kawatatakse aegajast „silentium!“ (waikust!), juuakse mõnikord „ad libitum“ (soowi jä- rele) ja tarwitatakse muid korpo- rantide „wõtteid“ eht „ususeid“. Järelt järealt olenguid ei põeta ka mitte lihtlabast kasfahastust, waid „kateri“.

Mõni aeg järealt wärvide karte- taamist teha rapiiridega (need peawad igas korwendis tingimata olema) jõukatsumised ning

„stehhimise“ tekiid läbi

igamele wenbluse määrit. Muidu- gi ilse korporatsiooni liikmed hoi- wad kofku ja toetawad üksteist igas asjas, olgu see „spiferi“ wõi mõ- nes muus fustes.

Kewadeil korradatakse olenguid enamasti linnast wäljas, et oleks koolipapade eest julgem. Wabas looduses teha siis ka järealt miirgiti, et kungi hääneb ja peab pilwede taha. Eriti

jõppoleng peab olema suurepärane, ja jätma kustumatud mälestused. Mõnigi mees on pannud sinna „pa- pi rahad“ magama ja ilse hiljem ilujasti hakanud „kappa imema“. Kuid kes sellest hoolib, kui juba mürgel, siis mürgel lõbumil!

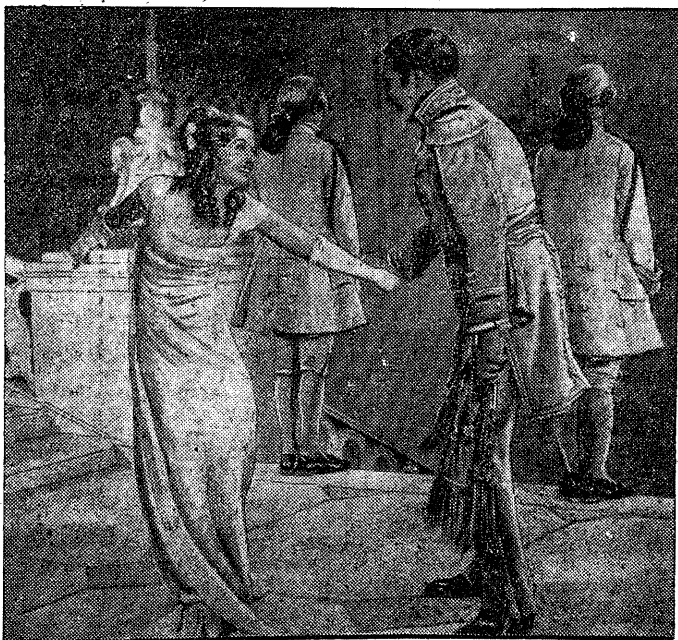

ANITA PUHKAB.

Raske wõitluse järele, tuule ja lai- netega puhkab Metro-Goldwyn-May- eri filmitäh Anita Page oma kodu päikse verandal. On siiski hea elu niisugusel filmitähel, mis?

da paar korni õlut, kuid kuidas üks koolipois niisugust asja muretshe! Tröstijaks on muidugi magus teadmine, et kord omad ilusa wä- rwiapela, mille wõid uhtelt üle wes- ti wiitata ja siis

argu tulgu sinuga wõistilema enam päris-korporantki. Wõid jala wirtada lauase õlle.

Kongress lõob tantsu!

„Kongress lõob tantsu“ on uusim Ufa helifilm. Film kujutab Vi- ni-kongressi aega (1814), mil Euroopa kaart omandas sootu uue ilme, kujutab tolleaegsete pidude ja ballide säravat toredust. Kuna riigiju- hid Viini kongressi puhul rohkem lõbutsesid kui lahendasid Euroopa segaseid wahakordi, öeldi tol ajal pilkavalt: „Kongress lõob tantsu“. Peaoi mängivad Willi Fritsch Vene tsaar Aleksandrina ja Lilian Har- wey Viini kodanikupeelina, kellesse tsaar armub. Peale eelnimetatute mängivad filmis kaasa Conrad Veidt, Lil Dagover, Fritz Kortner j. t. Pildil stseen uuest helifilmist: Kodanikutitar Christel (Lilian Har- wey) ja Vene tsaar Aleksander (Willi Fritsch).

Joan March

Hollywoodi kinotaewa võluv linalakk.

Plaatina-juukseline neiu.

Koolitüdruku filmikarjäär.

Miss Harlow Kansasest omas tööpoolest kõige haruidasemad juuksed maailmas. Uhelgi naisel pole sellevärvilist juust. Uhe filmiühingu direktor nägi ta juukseid ilusal suvipäeval, mil koolitüdruk Joan Harlow seisis maiustusteäri akna taga ning mõtiskles tõsiseid mõtteid jääkreemi kohta. Direktor hüüdis o ma lavastajale: „Tuhat ja tuline, Joe, vaata ometi kord seda juust! Jookse kohe üle tänava ja küsi tüdrukult, kas ta tahaks astuda filmi! Ning küsi ta nimi!“ „Olgu, olgu“, porises Joe ning lisas iseteadvalt: „Küllap juuks on võlts. Ma olen näinud iga- suguseid juukseid oma elus, aga niisugust värvingut...“ Va- hepeal seisis neiu Harlow ikka veel maiustusteäri akna taga ega teadnudki, et kõigvõimas film on oma käpa ta järgi sirutanud. Täiesti juhuslikult libises ta kübar ühele küljele ning nähtavale tuli hiilgav hõbejuuks. Joe kiirustas üle tänava ja kõik muu oligi otsustatud.

Muidugi on Hollywoodis kadedaid, kes ikka veel püüavad tõendada, et Joan Harlow juuks pole eht. Arvatavasti on nad lapselikus usus, et kusagil maailmaäärel asub erak-keemik, kes leidnud viisi, kuidas tavalisi juukseid muuta niisugusteks küt- kestavateks. See juuks pole mitte ükski blond, tal on kuldne ja valge nõiduslik helk, sarnanev plaatina helgile.

Joan Harlow on oma nimele kinnistanud kõlava tiitli — „Plaatina-juukseline neiu“. Veel mõne aja eest ta oli lihtne koo- pliika. Filmiinimesed aga pistid ta stuudiosse, harjutasid ta aparaatide surisemisega ning näitejuhtide piinamisega. Loomu- likult võis niisuguste juustega neiu mängida ainult kõige süütu- mates osades, pidi olema abitu ning valmis langema iga võr- gutaja küüsi.

Kaks aastat on möödunud Joan Harlow leitudamisest. Ja ta juus ikka veel on kadestusvääremaid maailmas. Kõige rohkem loorbereid lõikas ta filmis „Põrgu ingel“.

Kuid talle on tekkinud „peaaegu plaatina-juukselisi“ võistle- jaid: Anita Page, Marion Davies, Bessie Love ja ülaltoodud Joan March. Ameerika blondid neid aga asutavad hooga plaatina-juukseliste klubisid.

Bõhjus.

Epetaja (uuele õpilasele): „Kuidas on Teie nimi?“ „R—R—R—Robert Westvill.“ „Misjooks hõlate nii õhtrast R- ejid?“ „Epetaja, kes mind ristis, oli to- tutaja.“

Wärvivid.

„Wäige wärv tähendab rõõmu“, sõnab luuletaja. „Ja-oh“, kinnitab maalifumfuit. „Sellepärast ongi pruut alati rõiwa- tatud walgesse, peigmees aga — musta.“

Shotlase fraendööp.

Werdeenlane neelas kord kogemata fraendööbi. Kui see kahetsa aasta pä- rast pimesoolitalotitruel uuesti päewa- walgele tuli, hakkas ta jällegi kandma fraeb.

Kogemata.

„Jällegi olele puruks ajanud auto kummid! Kas Te ei saa sõita ette- waatlikumalt?“ „See juhtus täiesti kogemata, sõit- sin pudeli otse.“ „Kas olete pime, et ei näinud pu- delit teel?“ „Ei ole, kuid pudel oli kellegi wa- namehe taskus.“

Kiri Toompealt.

Vaikus pärast piiriltuse lahinguid. -- Rahvahääletust ei tule. -- Kr st-liku erakonna matused. -- Kas Lattik määratakse Riiga? -- Palgavõitlus läheb tahtli.

Riigifogus oli sel nädalal õige vaikne. Neli päeva näitaks polnud mitte ühtegi arupärimist. Ka „erakorralist“ polnud. Vastastäht oli nähtamasti ka ise piiriltuse lahinguteft tühinenud, ega polnud juutnud unist „pomme“ meisterdada. Ja ega neid arupärimisi ka polegi käitfeft puistata. Need nõuavad igaüks tüft tööd ja ettemalmistust.

Sündmusteta ei möödunud siiski see nädal. Kui avalikkuses jellest palju juttu polnud, siis jeda enam tees võitlus kabinetides ja telgitagustes.

Koondusele ei näi õnn enam jügugi naeratawat. Nende Maaker, kes oma tooti Toompeal Lehtmanile pidi andma, tahtis riigifogule rahvahääletuse efitle manamijega kätte maksta. Ta eelnõu läks aga nüüd kõige otsemat teed paberikorti, juristid ja juhatus leidfid, et rahvahääletamine on ifkagi tõfine aht, aga mitte naljategemine. Aga võti see koondusel

takistab kiitlemist, et näete, mis me lõit tahtsime teha, aga waat ei lastud.

Terve juure rääkis töderafond tefttrühmade blotift, mis pidi lui mitte täna, siis juba homme teoks saama. Survest on nüüd saanud liigis, aga blotift pole kufagil. Ja wiift ei tulegi. Kergem on tuld ja wett kofku panna, kui rahwaerafonda töderafonnaga ühe laua tahta istuma.

Rahwaerafond mängis nüüd blotimeestele wiingerpuftit. Sel ajal, kui teifed plaanifefid, wõttis ta kätte ja tegi ife kriifilastega bloti ära. Töderafond oli jelleft küll haifu ninasfe saanud ja jeda kiitumist weel wiimafel minutil tahtsida katsumud, kuid asjatult. Rahwaerafonna mõrd ofutus tõwemaks.

Kriifilaste ifeifeiswufel on jellega siis nüüd ta lõpp. Tulewalewabistfel walimistefel olefs jee aga wiististi nii kui nii tulnud, parem siis juba aegiafti wiifjala-

malt furra.

Kuid waene Lattif, mis haffab tema nüüd peale. Seft jaadit kui ta Wandstoast lahtuma pidi, käib ta kui tõbine ringi, pole enam mingit pidu ega põlwe. Oma lootused pani ta wiimafel ajal koondusele, arwas, et kui jaab wiia kriifilastel koondusega kiitumisele, siis annab koondus wastutajufs eht mõne abilitideri koha. Nüüd on aga ka needki lootused wette warisenud. Rahwaerafond tõmbas neift plaanidest kriifsu läbi.

Siiski mõned arwawad, et ega Lattif ka jelle uue kombinatfooni juures kuwale jää. Ennustatfe koguni, et ta fudewat omale wälja Riia jaadiku koha.

Selles pole ju mingit tahtlust, et mõnegi mehe neelud Riia ärgi käiwad. Kuft need jutud, mis Wirgo langemistele wiifid, mujalt omale toitu faid, kui Wiljandift. Riiale on jee jaadiku koft juba ammu waba, aga näe, ei pääse juurde, ei saa kätte. Riigifogus leidub Lattifult koguni nii suuri wastafefid, kes lubanud enne oma müfti ära füllä, aga Lattifult ei tohtimat jaadikufs nimetada.

Glame - näeme, kas jääwad müftifid fõdmata wõi tuleb mõnel mehel neid näftma hakata.

Praegune waitus riigifogus on aga waitus enne tormi. Tormi mõddapääfematufst ennustawad fõit tundemärgid, ja nimelt ametnikude pallade juures, kus on oodata juba lähemal päewil fuuri lahinguid. Delegatfoonid käiwadki juba Lõdumaga wahet. Ühed nõuawad käpimist, teifed feniste pallade puutumist. Nii on fõit jõud juba kiikwel. Jääb waid oodata pealahingut. Et jee ametnikude lahjus wälja kulub, jellef olbafte Toompeal peaaegu kindel.

Meie majasteet rehtendab praegu fõit hindu ja asju lehmadega. Kui tüdruk jaab kuus 2500 senti palka, siis öelbafte, et ta jaab iga kuu peremehelt lehma. 10.000-jendilife kuupalgaga ametnik jaab jelle järgi juba 4 lehma kuus ja pangadirektor, kes kuus 250.000

Inglise peaminister MacDonald

jalgpallivõistlust wamas. Suurriigi valitsela lelab wamurede kõrwal aega ka spordileust osa wõtta, nagu inglafst teistsugusema el saa ettezi kujutada.

Peaministri kodune „idüll“.

„Echo de Paris“ jutustab järgmisel toonilife loo: Peaminister Sadaal annud enne Berliini fõitu naisele ja tütrele kindia lubaduse, et jaadab neile päralt jõudes fõeria waatefaarte Saffamaa pealinnast. Wastuwõitluse ja nõupidamiste teerifes on ta aga unustanud jelle lubaduse. Alles ära-fõidu eel tulnud see tal meele. Ta pööranud kofe Saffamaa lennuühingu ofindaja poole, jurinud jellele pihtu pakti waatefaarte ja teinud korralduse, neid kiiremas korras saata Pariifsi. Saadetis jaab kohale ainult paar tundi enne minifitri enda päraltjõudmist. See ei olewat aga peaminifitrit päästnud pöhtjafitufst noomitufst tõduse „walitfejanma“ ees.

Sõja ja rahu kulud.

Maailmasõja tulud olid kofku 1.805.000.000.000 krooni.

Raailma riikife fõjatwarustufe tulud 1929. ja 1930. a. 13.300.000.000 krooni.

Rahu kindlustamiste tulud (Rahwas- tellidul tulud) famal ajal 18.200.000 krooni.

Sõja wastu valmistamine maksab 700 torda rohtem, kui rahu kindlustamine.

fenti tasku paneb, jaab iga kuu jada lehma, jellega peaaegu terve killa karja.

Neid suuremate karjade faajaid tahtetafegi nüüd pigistama hakata. Kas see ka riigifogu ennaft ja rahwajaadifid peab tabama, jee pole weel praegu jefgunud. Riigifogu ettepanef tehti küll, kuid jee kiitati tõwale. Ja ega jee ka hea pole, kui fu enda palka karihatafje, palju meelepärast on, kui ja jaad teistel maha tõmmata.

Waatefa.

Kuldas tekkis Chicago?

Ameeriklased jutustawad nii: Jutufogu wajas lhaalonierwe. Sef- left teftis Chitago. Chitago wajas lha lonferweerimifels lonferwilatpe. Sef- left teftis Guclleton. Mõlemad on juur- linnad. Ameeriklafi, etf ole?

Chitago elab banditidest ja figadest. Banditide kuningas on Al Capone, fi- gade kuningas mr. Brown. Mõlemad jagawad oma alamatele nii hirmu kui armu.

Mr. Brown klastas Lord Berliini tapamaja.

„Et fõija ajatõrgufel“ oli ta häwitam oftus. Minu tapamajas on näitels wõrstimafin, mis muudab tarbetufs iga- fufged keetufelb profefbuurid. Sead aetafje turult oftelofe talli jarnafesfe mafinafje ja wile minuti pärast tulewad wälja fuitumwõrstitib.“

„Wana afi“, jonas Berliinlane, „oli meit tarwitufel juba enne maailmasõda ja hulga täieftumalt. Kui wõrstitfe ei leita turgu — jeda juhtub praegufel kriif- fi ajal tihti — lastafje mafin käia liht- falt wastupidi ja head on jällegi kofal.“

Nii juhtus Euroopas mr. Browniga. Al Capone aga wõeti Pariifis wastu lihtdegaga.

Naine ihkab timukaks

Praaga kohtuminifteerium jaab iga päew rea paffumifi mafanifefel timu- ta kohale. Sefetofafje palise on- efit- tamud fa teegi naine Saffamaalt. Käfjendufena toob ta, et tal on mees- tega waga kurbi kogumist ja fõetifin on eriti fõiw wift timuta kohale.

Sõnadipuur.

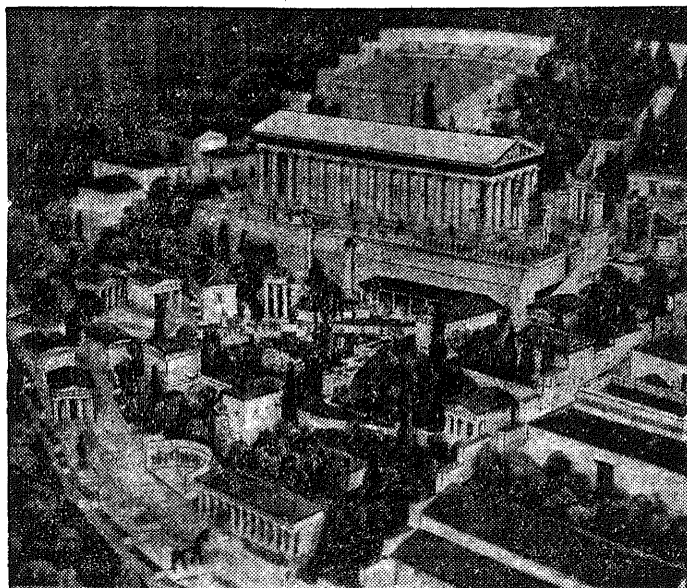
„Mafpärast peantafje fiin, fõetel la- gebat wälja? Mifs ei fõideta edafsi?“ „Keegi on tõmmanud hädapõdurit ja fats wagunit on jooftanud roobas- teft wälja.“

„Kui kaua fõetab, funi pääfeme jälle edafsi?“

„Kafefje funi fõimne tundi.“

„Jefand! Ja mina pidiin täna abi- ellumal!“

„Kuuige — kas wiimaks Teie ei olnudft jee, kes tõmbas hädapõdurit?“

See on kuulus Olympia.

Et endifel jaffa fõetifil Wilhelm II elu juft kuigi halb pole, näitab asja- olu, et ta Berliini arhitekti Hans Schlefifit tellis talli raha eelt täpfe mu- deli kufatft Kreela fõordilinnast — Olympiaft. Teife famatufufe mudeli valmistas Schlefif, kes kaua aega tödianud wäljafatwamistel Kreelas, New- Yorgi Metropolitan-muuseumi jaoks. Pildil Olympia mudel.

SALMI-JAAK

Jälle juubel! No kuulge, neid juu- beleid jaab nagu liiga palju. Alles mu fõder Siim Säralas pühitfes oma 5-aastast teenistufe ja 3½ aasta abi- elu juubelit — ja jälle ole lahte ja hakka aga pühitfema! — nii arutas wana Toomas Tinajala.

Et ta ole oma jagu digust kah. Meit pühitfetafje ju juubelina aastat, kui mõni noorsoo tegelane wõi ini- mene jaab efitmest korda kateftimend aastat wanaks (on jällegi pöhtjufst pü- hitfemifels, jefst ega ta enam teift for- da nii noorefs ei faa). Kuid „Efto- nia“ teater ei pühitfe mitte 5, aasta, waid oma 25. aasta pühitufe juube- lit, — ja jee nagu kofustab milletfti. Tuleb meelde aeg, kus käifime „Efto- nias“, jefal Wanas-Eftonias, kui wäherännafuf. Et olnud feal ifu ega jara, oli nigel jalutusruum, oli räbal galerii — kuid oli hea, haarata wäng ja wastutulelit publik. Need olid meie teatri meftinädalad. Olime wai- mustufes. Ei tehtud maha ledagi. Oibi waimustatud igaft andeft. Ei ofanud me weel tol ajal fõimarnult weelewat fõortit, ei turrnud me weel tol ajal fõrgufpõppeid laasinimefte turjal. Olime üfs rahwas, üfs lau- nis kari.

Tulewad meelde Korostowefi päe- wad, laulupeid. Mängiti riigihümni, ifaariulaulu. Kuulibi külmalt, asjati- fult. Järgnes ifamaalaul. Müftid- lerdafid rohinat laewa alla, waima- fufufuf ofwärdas paituda marufis. Et launatanud Korostowets jeda me- lifku puhanguit, lahtus peoft. Sõfi- maha fõistuda kranfifid ja lipud „Efto- nia“ nutgafibi juureft. Gorodo-

woid kufatufid rahwa turult laiali. Kuid ei tahtnud me fealt ära minna. Käifime ifta feal ringi. Seft teadfi- me, et fõia peab fõrtima me kufniti- tempel, me rahwusgeeniufe pöline monument.

Kuidas on ajad muutunud üle paa- ritumne aastat möödudes! Kui üfs- fõiftelt fammume mööda nüüd me fõ- leift kufnitioldest, kuigi gorodowoi enam ei feela feal fõimast ega meelit awaldamast. Nüüd lähme finno, nüüd lähme mujale.

Ei kõlaga nagu anefkoodina mu fõdra reporteri jutustus kofwituf oma fõifufufitfift läbielamifefi teeni- tuskalal neil päewil. Tõimetaja tei- nud talle ülesandeks toimida „Efto- nia“ juubeli puhul jutufajamine di- rektoriga ja tuua ülewaade „Eftonia“ tegewufe kofita wiimafel ajal.

Koolas reporter toimis jutufajamife direktoriga, kes waga lahtifet fõetelas- ajutufe ebutaft tegewufest wiimafil aastail, ja näitab, et figade arw Efto- nis näitab rõdumatawal kombel ifuifu. Ka peefoni hindabes olewat jälle beaftet paranemist oodata. Reporter lõpetas oma pateitilife artifti fõitide- ga: „Sealaswatajad! Olgu teil oftu- oma lodumaa fuurema ja fõitidfema ettemõitfe fõife, ärge laste tuju ega head tahtet langeba — fõade arw peab Eftis weelgi lafwama!“

Kinult toimetaja olud millegipä- raft waga kuri ja jätnud artifti awal- damata — agara ja täpfe reporteri fuurimaks hämmastufes. Ja jee noor ja armas inimene ei faa täna- päewaniigi hästi aru, mifs ta fuure- pärane artifti jõi awaldamata.

Ma arwan ainult, et kui lord fu- leb p. l. „Eftonia“ juubel, kas me armas reporter ei kirjuta siis artifti teater „Eftoniaft“. Wõib ju jefgi minna, tont mõtaks. „Eftonia“ ja „Eftonia“.

Ärge arwafte, et jee on Matfch wõi puhas kofwijutt. Waadate, armjad fõimeljed, kui üfs naiterahwas rää- gib kofwijuttu, siis on jee puhas Matfch, aga kui mees räägib täpftel jama juttu, siis ei ole jee mitte Matfch, waid jee on teaduslik fõetuf. Kui üfs naine waletab, siis on jee ka jefge wate, aga kui üfs mees rää- gib täpftel jama juttu, siis öelbafje, et tal on hea fantaafia. Kui naine ei taba midagi teha, siis öelbafje, et ta on laift, aga kui mees on laift, wabandufst, — mees ei ole mitte laift, waid kui ta ei taba midagi teha, siis on tal mistiti wiiga... Etf ole, talid laafkõdanifid!

Ega ma ometi teie närwide rahu ei rifu? Ma küll ei ufuf. Enne maailmasõda tõendas lord fõegi doftor, wiift J. Hurt, et eefklat- fef olla tema uurimuse pöhtjafit närwid mefas. Oleme autoriteetide kum- mardajad ja haffafime jeda wäidat ifels pidama.

Kuid efitime. Elu on fellele wäi- felle annud fõwa fõrtwafituf. Mifs meid tol ajal fõie õige nii härtis wõi ärtituf? Elu kiitus tafa ja taru- nagu wana piimamehe hobune. Ei olud autorfõgatufst ega mootorratta meftifut raginat, mis fu oleks jafma- tama pannud. Kfalehed olid nii ra- hulifuftefufef, et neid kofutati ofhul unerofufst.

Nüüd fõitfi kufitime, ja me arstid leidfid, et me oleme „korraft ära“. Ustufime.

Aga kui läftid lahti ifeliftul fuur- wafufufjed, kui ole fõks teerelma, kui loada-farufjell, waata, fõie kufufid ka närwid, kui naurufi. Eftafime laafja

riigipöördeid ja wafetafime wafitufi, kui kindad, nälgufime, mõftime wee- rand- ja tahtefandit-maelabega tolm- wat ja weniwat leitwaporftjoni, mis fõbitas neelates ju kufku, kui lambi- hafi, jõime porganditeed ilma fõht- ruf ja wafgatafime kufitube wafelt fõimarnuffe ja murd kofaofit — kufu- tadufid fõie närwid? Polnud neid. Ofpifime tabas fõistef aial hõidma kufma wewd ja faatufe inooniat igno- reerima. Närwid muutufid fõitufefels, et tõmba wõi fõubermannit wiitufle teefeks.

Sellepärast peamad ajalehedft praegu iga päew paffuma fõnfatfooni, millega wõrutawad lugejale kui teiba- ga pöhe; kui fõnfatfooni pole, tuleb jee leida wõi teha. Tuleb kas wõi fõitufefit teha mõitapull, et jeda nähtaks.

Meil on fuure raginaga warifenud pärmu rida paffatfif — palju jee meie kufma rahu on fõganud? Kui Diflonto-pant jõi paffatfif, lewis kor- rats kuuldus, et panga alen olla fõfje wifufud... Muidugi — mõni lahja- launataja — arwafime. Ja jee oleks olud inimifult arufõadaw ja mõis- tetaw. Wõib ju eeflafegi tõrwafifist närw fõrd fõitfeda. Ent ei — ei fõt- fenud. Selgus, et afen oli purune- nud kas peses wõi oli tuul ta fõtti lõõnud.

Scheeli pant fulges ufed! — Põmm, plahwatus, torm?.. Kuid fõing wõis Scheel rahuliftul oma lofif afnafi jalgida, tudbas eibefefed ja kaadifefed wõifiste filmabega lugefid ufelt paljutafendawat teadaannet. Uffe taga nähti murelikke nägufid, kuid ta lõõbiti ja tehti naljagi.

Rahafin teift päewat tutatwat ma- joamantfku. „Kufit eile wiifin pöole- teife miljonifife obligatfooni meel finna“, öftab. Öftab, ja jellega fõif. Ei ainjat wandefõna. Minult nii pal-

ju lijab juurde, et ega jeda Scheeli

Tefti riit pole kunagi fõwtitanud.

Mis aft mõitks weel meid ütlatada,

millega wõifks meid rabada? Wae-

walt millegagi.

Warem fõeti kufmawerufefe poofelt efitrinda inglafi, neid läbi piibu nofi- gewaid maailmawafitfifid. Ent mis tegid inglafed alles hiljuti oma to- dus? Kas ei rüüftanud nad ifegi ärtifid, kas ei mäsftanud nende lae- wafit!

Inglane koligu fõdapufht aujafjell alla. Eeflane astub afemele. Sefi- meil on kufma wewd rohtem. Jga- tafes.

Aga et Baldwin partei fai äfti wafimistel Anglifmaaf abfolutefti häd- ifteamufe ja uimastawa wõidu — no jee on wiift wa Ganhfi wigur. Wõit kufas teie jeda asja fõetate? Wõit oli fõrtus kommuniifit tond- ees? Seba hõitfif! ju liigub nüüd igalpool. Minule maa — kummaline küll — kus pole kommuniifit hädaf- tu — on Wenemaa... Kuid feal ei peeta temast ka enam juurt lugu. Uimdes nagu ifimodern kufniftifft. Tuleb meelde, kufdas ühes Wenemaa linnas fõegi fufurift korraldas oma uemate teofte näitufe... ufufitfal plangi fõljes. Kofu pift plant! oli fõrju ja fõrew, et wõitfs filmad hel- lats. Näitus rippus plangi fõljes nädalapäewad. Juures oli kufniftu lahte luba: „Wafigu igaüks omale pildi, milfife fõwtib ja wõifu laafa.“

Ja mis te arwate? Näitfati planti puhtaf? Ei midagi fõrnafit. Ei puudutatud ainufift pifti. Nii for- jafit kufniftit nädala pärast fõit tööd rahuliftul jälle toffu. Kufturne rah- was, mis!

Salmi-Jaak.

12 aastat laval, 8 aastat lava all.

„Estonia“ pühitseb 25-aastast lavategevuse juubelit...

Lavaliik etteannet mõrrelatke tihti lahinguga. Ja täie õigusega: mõlemis võib olla suuri võitlusi ja põhjalikke kaotusi. Nagu lahingus, nii ka laval on edu tihti püüasust ja kõrvaltegelasist, kelle olemasolust publikul ei ole enamasti aimugi. Üks selline ja-lapärane tegelane, kellest laval on tihti kõik, on etteütletaja. Olümpia seepärast Eesti esimene lava juubeli puhul üles lauaaegse sõnalavastuste etteütletaja pr. Sipi Lipp-Jakobsoni, kes juubeli ettevalmistustest askel-damas õhkonnas, „Neli kuninga“ peaproovi ja „Tule“ 7. eten-duse wahetajal jutustas mõndagi huvitavat.

Pr. Lipp-Jakobson on varem tegutsenud kahteist aastat operi-trupi liikmena, kui võttis enda kanda etteütletaja wahet filmapais-ta oja. Ta on enda ütletuse järgi „tegutsenud 12 aastat laval ja 8 aastat lava all“. Praegugi efi-neb ta mõnikord ühtluses oja-des, tõuseb nii ütelda „akt üles“, ja asendab haigeks jäänud näitlejaid, sest etteütletaja on võõraste oja-de-ga alati kõige rohkem kurvis.

„Kastivaimu“ riik.

Kastivaim? Aga miks mitte? „Eesti demokraat“ seifutaja kõrvalt võib kutsa järele treppi teatri „all- ilma“ — lava alla, kus ajub et-teütletaja „kast“. Kast on siustatub spartaliku lihtsusega. Tool, paar elektrilampi, nende wahel kutsas laud, mis peab täitma pulbi ko-huseid ja paar tellanuppu eesrii-dewinnaja tegevusse ratendamiseks. Muidugi on kutsas ja madal, et ei maksa teha katseti tõusta püsti, kui ei ole soovi saada muh-ku lagipähe.

Selles kastis tegutsebki etteüt-leja, paneb näitlejale sõnad keele-le ja aitab esimene armastaja või wägewa wähepealiku tihtilugu wäl-ja juurest kimbatuselt.

Tihtilugu tuleb aga etteütletajal ronida wälja kastist, eriti draa-

Pr. S. Lipp-Jakobson.

made puhul, ja aiet wõtta kullis-ti-de wahel või üsna näitleja lähe-dal mõne eesriide warjus. Sealt on parem jälgida tegevust ja wõimalik juba näitleja näost luge-da, mida ta lawatseb ütelda, et õigel ajal haarata kinni sõna ja-bast. Galsworthi „Tule“ lawas-tamise puhul wiitib „waim“ näi-tets laval firmi taga, käega kat-jutawas kausis näitlejast, kus tustulaterne walgusel hoolikalt jäl-gib teksti ja lavategevust. Sellise „seljatagusega“ on näitlejal la-wal palju kindlam tundmus ja ei ole karta, et ta mõnel hajameelsel hetkel hakkaks „kastist“ tulewaid sõnu neelama filmadega.

Kui etteütletaja aidata ei saa.

Kuigi ojad on õpitud ära hästi ja tehtud lugemata hull proowe, tuleb siiski ette mõningaid wäpe-rusi. „Tule“ esietenduse puhul tekkis näitets paar pausi, mis weni-sid ebaloosumilikult pikaks. Et-teütletaja abiga saadi neist muidugi üle, nii et publik waewalt midagi märkas.

Tihti on aga seifuford seifugu-ne, et etteütletaja ei saa aidata pa-rima tahtmise juures. Sel juhul tuleb näitlejal endal olla leidlik. Nagu hiljuti juba mõnda aega la-

mal püüdnud opereti etendusel. Tuli üle anda mingi kiri, kuid näitleja oli selle unustanud maha. Ei aidanud muud, kui ta mängis end üsna kulliside lähedale ja so-fistas seal, et toodaks „maris-marjs“ tempos kiri. Ennetu kiri poetatigi kuldagimisi laval ja tegemus arenes endise ladususega. Samuti juhtus ühes draamas. Tuli üle anda mingi rahakumma. Näitleja kotas aga asjatult tasku-des — need olid tühjad! Hoides alal filmi wene, mis on laval tähtsaim, ulatas ta teisele tühja kae ja — situatsioon oli pääste-tud...

Ebalõbus epifood „Lõbusas talupojas“.

Neli aastat tagasi mängisid pr. Lipp ja ta 5-aastane tütar Sal-me kaasa „Lõbusas talupojas“. Oma „Dehna Riisuna“ ja tütar wäikeste Heinarlena.

Ühel õhtul pidi „Estonias“ laval tulema mingi ooper, nii et pr. Lipp oli waba õhtu. Ta kutsas seda ühes tütretega tut-tawate külalistamisjeks.

„Estonias“ aga selgus, et mõ-ne näitleja haiguse tõttu on wõi-mata laval tulla ooperit. Selle asemel otustati anda „Lõbus ta-lupoeg“. Esimene waatus läks ladusalt, ehkki ilma etteütletajata (pr. Lipp tuli peale wäikeste oja-taia la „Kastivaimu“ kohused). Teise waatuse alguseks aga selgus, et puudub oja näitlejad. Saade-

Sobib naine.

Juhtub tihtilugu, et wõlitalke elu-selitsiliseks naine, kes sugugi ei sobi mehe iseloomule, wõlimalsele ja — kõige fagedamini — rahakotile. Pere-konnatüüb, mis küüniwad kohtulawani ja lahutuseni, on neil juhtudel para-tamatud. Ei ole seepärast wist üle-arane, kui jagada meeskohtadele siin paar tulusat nõuannet, mis turgenda-wad eluseltisilise walitust.

Znetule mehele

Soib pimestawat ilus naine. Zneti-mees on sellisele naisele wõrratult ta-gapõhjaks, millel ta üu meel rohkem silma torkab. Mees on niisugusel ju-hul kui must tahvel, millele kunstnik

SIIN VALMIB ÖNN.

Märkamatult liginevad jõulud ja ainult veel 7 nädalat lahutab meid neist. Kuigi pole veel jõulumeeleolu tunda väljaspool, valmistuvad šokoladi ja mänguasjade tehased saabuvateks pühadeks. Pildil näeme õnnepõrsaste valmistamist ühes šokoladitööstuses.

ti shweitzer neib linnast otsima. Sel õnnestuski leida pr. Lippu ja tütar, ja tulla need kohale auto-ga. Wahetaj oli aga nende se-lelduste tõttu weniunud pärastu-pitaks ja näitlejad — kooliõues ja grimmis — ootasid hanereas näitlejate siiskatäigu trepi juures. Kas tulewad või ei tule. Täbar seifuford aga laheneb wõrdlemisi hästi, opereti wõis pärast weni-tatud wahetega weibi närwitsem-a publiku ees areneba-endises lusi-tilus tempos.

Etteütletaja, kes wihtas inglasi.

Etteütletaja peab olema täiesti erapooletu, toetama kõiki näitle-jaid ühejuguise hoolega. Wastafel torral wõimad laval asjad min-na sootu jaasi ja ta etteütletaja ise jattuda täbarasse seifuforda — nagu juhtus Rönigsbergi teatri etteütletajaga, kes lundis millegi pärast wiha inglaste ja kõige muu wastu, mis ühenduses Ing-lismaaga.

Anti ühel õhtul „Deleanti neit-si“. Sel mäng ja esimene waatus läks ladusalt. Teine waatus

algab teatavasti ägeda tüliga. Inglise wähejuhtide wahel. See-lord ei olnud too tülil aga kuigi äge. Wõrudad sõnad tulid kuul-dawale üsna kahlewat ja koba-mi. Weibi elarouit tekkis, kui laval ilmus kuninganna Sja-beau. Prantslanna sõnarohkusele ei ojanud inglased wastata pea-aegu mitte midagi. Oli selge: Etteütletaja pani sõnad suhu ainult prantslastele, kuna wihtatud ing-laste ojad jättis sootu wahet, Järgmises waatuses esineb prants-lased. Etteütletaja ditteeris neile ladusalt, kui määrks wõib leiwale. Wahetaj aga hülisid kaks waprast inglasi taja-taja et-teütletaja-kasti maa-aluse uffe ette, kikkafid selle hääletult lahti, ha-a-rasid prantsusejõbralikult etteüt-le-jal jalkst kinni ja wabasid ta la-wa alla. Ühes pimebas nurgas andis nad mehiteele seifuford-tõendust Ingliseama wägewusest, et prantslaste sõber kais miu-päewa ringi Inglise lipuwärwi-dega näol.

Pole terge igatord ka „kast-i waimul“.

W. N.

joonistab kulla ja punasega fantasti-lisi kilti.

Wäga intelligentsele mehele

naine, kes temast aru saab?! Dollas-See ei ole tähtis. Etteütletajale, et naine mehest kunagi ei suna täie-likult aru saada. Teiseks, kuna ei ole-gi tähtis, et naine teaks aru mehest, waid et mees teaks aru, mispärast... mispärast ta on abiellunud just selle naisega, walides ta wälja miljoni tei-se saaba-olewa hulga. Naine, kes pärast kümne aastat leitud abieli-fundab mehe wiia weendumusele, et tema on see õige, on suurem kunstnik kui Mistinguette ja Sarah Bernard. Kuigi tal ei peaks olema aimugi Sha-lespeare'i, Kant'i ja Michelangeloi

Ilusale mehele

sobib samuti pimestawat ilus naine. Mitte ainult harmoonia pärast. Ei. Peasajalikult seepärast, et ... igale mehele peab olema kumma ilus naine.

Nikkale mehele

sobib iga naine.

Waelele mehele

mitte üksi.

Soosale mehele

pillaja. Soosumilikult! Et ta wõhemalt isegi teaks, misjooks ta tõe rühis. Selline naine annab ta hoolitsel-motte.

KIRVES KUNINGALE!

Olgu kriis nii suur kui tahes, inglased ei loobu oma igivanadest kommetest ja tra-ditsioonidest. Londonil näitaks on mitmed eesõigused kuninga suhtes; muu seas võib kuningas ainult Londoni ülemlinnapea loal citysse astuda. Kuid Londonil on ka kohustu-sed. Ta peab iga aasta maksma kuningale „maksu“. Pildil näeme maksu tasumist. Annetusena ulatab Londoni linna esindaja kuninga „manitsejale“ üle tavalise kirve.

KULLAPÜTID SAABUSID!

Käesolev pilt on tehtud Pariisi raudteejaamas. Esimesest pilgust võiks arvata, et laaditakse karkul maha võipütte. Tegelikult aga on need Ameerika ühendriikidest saa-bunud kullatünnid. Iga päev saabuvad Prantsusmaale miljonitesse ulatuvad kullasade-tised, peamiselt Ameerika päritoluga, ning mahutatakse Prantsuse panga kullasadesse pa-nipaikadesse. Viimaste nädalate jooksul on Ameerika pidanud loovutama kulda umbes 3 miljardi krooni väärtuses.

Apteegirohi on mürk.

Nii arvail vanasti ja mõeldakse mõnel pool veel praegu. — „Kindlad abinõud“ haiguste ja muude hädade puhul.

Maal pole kunagi tuntud suurt aulast arste ja apteegirohtude maad. Vast veel ainult inimiga tagasi peeti arsti juurde minemist suures ja andeksandmatult rumalust ning apteegirohtude tarvitamist kindlasti enesetapimiseks. Ning ega see waade veel praegugi pole kadunud. Leidub maal veelgi vanu inimesi, kes kuibagi ei suuda usaldada müübisaja tarkust ja teadmisi, vaid jäävad ikka oma arvamiste, nõiduste ja igivanade arstimisvahendite juurde.

Loome allpool rea „tõuseid“ vahendite, mis mitmesuguste hädade puhul varemalt maal tarvitusel olid ning praegugi mõnel pool kasutamist leiavad. Et mõned neist on õige kummalised ja junnitavad praegusaia inimesele nalja, see ei pringi veel nende väärtust vähendada.

Sügisel ilmab oma muudatustega toovab kuu igasuguseid ilmetusi. Kõige tavalisem ja kiusavam neist on nõu. Kuid pole mibagi lihtsam kui nõu arstimine. Kõigist, et kui nõu arstid, mõõdu ta näbala ajaga, kuna mitteamistise korral ta peab terwelt teiste päästa. See on tühi lori. Pole isegi vaja tinnata ninaste talu riide või die juttu, isegi kuu wett mitte. Wõetagu lihtsalt

vahema jala väike warba vahelt

näpuga higi ning nuusutatagu seba. Nõu on nagu kõega pühitud. Nõu duse nime all tuntakse maal üldiselt pühitust, kalmuärtnab lümb, halb on olla, terwis ühe sõnaga on saad. Paremalt rõhul niisugusel puhul on loots lõngad. Kui seba aga ei juhtu läepärast olema, siis mõetakse lihtsalt

vahema jala saapast peo- tõi õlgi,

kõetatakse need pörandal võlema ja hõpataks siis sarghudele juttu kohal. Suits ajab rabaduse jalamaid kehast. Kes ei tea, kui tulla on filmatäht n. n. „obraiwa“. Ja ometigi on nii lihtne saada sellest tähtsast lahti. Wajutatagu waid kolme tõeile obraiwa filmatäht hõpata „obraiwa“ ning

antagu need pärisiwad fukele kuu.

„Obraiwa“ laob kõhe. Kui ta aga

weel tangelastelt pühil, atab kindlasti teine abinõu. Võetagu seba kuldse obicidumusega. See hirmutab „obraiwa“ jalamaid ära.

Kõs on haigus, mis ehmatas ja tuleb ehmatusest. Kus nimi aga täbar ja pinnaw. Kuid ka sellepärast ei maksa arsti juurde minna. Kui ei alla musta kibinibi, musta lambawilla või teepaki tinapõhri pealepanemine „roosile“, siis kindlasti aitawad tuleruust lööbub jätmed.

Päistetus laob mõne tunni jooksul. Võetagu sellepärast alal veel wähefobitunud tuleruust.

„Täbaram lugu oli pühitatega,“ jutustas mulle tuttav wananimene. „Kord pinnasid pühitad mind nii, et ture wõi ära. Aga siis tuli ema koju (suguhindinud jutustaja nelupõlvne), wõttis purunenud klaaspudelit kiltu,

lagus selle kirewõhijaga kilti peal peeneks ja andis jupilufita täie kisse.

Paar lõnu wett la peale rühkama. Wõttis siis weel õletõrre ja tagurpibi ühefakt luni üheni lugebde torkas mind ühefata torba, laulubes ühe: Mina torkan ühefata torba, jina torka ühefata torba! Ja es pist-jab labunubki.“ Gah oli, kui polnud klaasi läepärast. Sellepärast pandi lei-

tub klaasitud illa kusti „põigale“, et oleks pühitajate torra wõtta.

Sõalati kugaaste ei peeta pilla nõu. Wõetatakse tükas werifels ja hõdrutakse poolaga. Werine fool aga wistatse kühewashe ahju ning lootstatse ühe kiresti ära, nii kiresti, et ei kuleks kühewas foola raginat.

Et nihugust kirest raske arenbada, siis wõetakse abiks lihtne kawalus: pannahe fool paberist. Siis un mah-ti arjooatmifels kullalt.

Kui tükilats wõiwad muutuda puna-watimehe — prusfakad, sellest teab imelugusid kühelba wist iga pere-naine. Et aita tükileale mingib püh-rib ega wedelikud, prusfakad ei las- enb sugugi segaba. Kuid on abinõu- jib ka nende häwitamifels, on waid tawis head pealehakkamist.

Kõige lihtsam on kasutada elimest lumb.

Wõetagu seba, raputatagu igasse wa-nurta ning kiretatagu hõsti wihase hõdaga: „Punawatimehe wälja!“ Kõllap nad jona kulanawad. Täbar lugu aga on, kui unustab selle toimin-gu tooritama ehmefel lume kadamifel. Et mitte aastaks otjals jääda prusfa-kate „tuholi alla“, tuleb unustajatel wõtta tarwitusele teise abinõu.

Pühitakse, näitels, ühe lihav prus-fakas kinni, teotakse talde piif punane

KAS FLIRT VOI TÖÖ?

Kuulus kinotäht Joan Crawford ja reshissöör Harry Beaumont. Pildi järele on raske otsustada, kas peavad nad läbirääkimisi uue filmi asjus või flirdib Joan Crawford väiksele oma armukadedale abikaasa Douglas Fairbanksi äraolekul?

lõng kaela ning kütutakse kottu kilti oma majas ja määritakse waenlasele maja elanikud. Kõik ei kõi puududa. Kõik haaramad lõngast kinni ja weamad prusfala toat wälja.

Ühes wälja weerud prusfakaga kaowad ta teise. Kuid terwe ettemõte äpar-bus, kui kõik peab kühitama wõi nae-ru kurehuma.

Prusfakas on ka hea abinõu naab-ritele kättemaksmifels. Kaotatakse nad

oma majas ja määritakse waenlasele maja elanikud. Kõik ei kõi puududa. Kõik haaramad lõngast kinni ja weamad prusfala toat wälja. Kõik wälja weerud prusfakaga kaowad ta teise. Kuid terwe ettemõte äpar-bus, kui kõik peab kühitama wõi nae-ru kurehuma. Prusfakas on ka hea abinõu naab-ritele kättemaksmifels. Kaotatakse nad

lastatse siis kanna weel läbi meessterahwa pühitääre

ja kanna kunagi ei püia enam tüstata koreta munadega.

Wõetud paar nõuannet lastewanema-tele. Kui laps on ehmatunud, siis pange ta julgelt uhefatu juurde maha ning laske

koeral kolm torba ühe lapse hõpata.

Kui aga mõni halwa filmaga inime-ne on lapse ära kahepandud wõi „ära teinud“, siis pühitagu peale, kui see halb inime-ne minema hõltab, pühita-gu ta jälgepe pealt tolm ja taitfeta-gu sellega laht. See wõtab kureja fil-ma mõju.

Muide, kõhe peale sünnimist tuleb lastega teha mõningad tehingud.

Sünnis pois, tuleb ta panna korrald- nisse andrusse, siis pois kaob rut-tu tubli naise. Kui tuleb ilmale tü-ru, siis mähitakse mehe pühitõde, jaab rutu mehele.

Sellepärast ei kõi kühitatu minnes unustada koju mehe pähe! So.

KAKS TÖÖTAJAT.

Vasakul: Inglise sadulsepp Charles „Dad“ Quick, kes elab juba üle 90-ne aasta Vancouveris (Ühendriikides), pühitses neil päevil oma 111. sünnipäeva. Vanake ikka veel tegutseb edasi oma alal. Paremal: Rootsi kroonprints tatar printsess Ingrid töötab ühes Stokholmi avalikus keedukoolis, õp-pides perenaisele nii vajalikku kokakunsti. Pildil näeme teda taldrekuid pesemas.

Külalõulauude wõistlus on tekita-nud „Tallinna Posti“ lugejaskonnas suurt elawust ja wõisteldust, mille tõendusel on suurt laulu hulk, mis iga postiga toimeksse saadub. Nõu peawad aga läbi kaima tihedast arwus-tusfoelast ja sellepärast pudenewad ka ainult wähefob leheweergudele. Kõik külalõulauud pole ka külalõulauude wõist-lustingimustes ülesseatud nõuetest kin-ni pidanud.

Külalõulauude fiskefaktmife wiima-fels tähtsawaks on 5. novemb-ber f. a.

Selle järele tulewad fiskefandatud lööb auhinnamifelse.

Õige ännestunud ja hupipaffutu on oma rahwalaule wõimiga Tapa ümb-ruisest lülitatud laul, mis kaitab talu-mehe teekäigu seilufi.

Panin aga sood suitsemaie, aru vai ääred auramaie. Soo tegi sooja õllekesta, aru hapu taarikesta.

Võtsin toobi, võtsin kaks, jään aga ise joonuesse. Panin pea pöösassa, jalad Jaani heinamaale, nina nirgi asemella,

silmad sipelga pesasse, kõrvad kõrge kannu otsa. Tuli kure kurekust ja tuli varas varikust, varastas mu hüwa hobuse, sajarublaste sadula, kümnerublaste kübara. Lüksin koju kurwal meele, ahju ette halval meele. Kes tuli kurba kuulamaie, kes tuli halba arvamaie? Isa tuli kurba kuulamaie, ema tuli halba arvamaie. Isakene — emakene tehke mulle päine pätsikene, kahakuine kakukene — ma lähen hobo otsimaie. Otsin orus, käisin käärus, lüksin läbi Hiio õue.

Ei mind kuulnud Hiio kured, ega kuulnud Hiio koerad. Kuulis aga Hiio noorihärra Kargas välja kamberist ja astus välja akenist. Mis sina otsid noorimeesi? Ma tulim hobo otsimaie. Misuke see hobo oli? Linalakka, lehtelauku, nina oli niidi narmestest, silmad siidi tuttudest,

kõrvad kardalõngadest, saba oli siidi-sametist ja jalad tal olid kompadest. Hugl.

Jõeletmes tuntakse lugu kellestki Märtilt, kellega külalõulauud nähtawasti juft hea jalg pole olnud.

Kuidas Märil matiga...

Kui oli väljas külm ja pime meie külas sündis ime. Taaderitt ja uhhahaa Märil sai pähe matiga! Märtil oli tütar Linda — poisid tundsid selle hinda lauba õhtul — uhhahaa läksid külla kambaga. Märil see sihtis, Märil see wahtis poisse ära a'ada tahtis. Süda-õösel — uhhahaa hüüis aita püksata. Sealt tema jahumati wõttis tütre kambri uksele tõttis, üle ukse, uhhahaa viskas poisile matiga. Ega matt pole tinauba — jahutolmu täis sai tuba poisid aga uhhahaa

pääsid terve nahaga. Läbi akna välja tõtsid aga mati kaasa wõtsid. Nurga taga — uhhahaa jäid siis Märli luurama. Märil see aknast pistis pea — sellega ta tegi vea: Taaderitt ja uhhahaa Märil sai pähe matiga!

J. S. Jõeletmest.

Aljargnevi laul on tekkinud kinnis-tajandi lõpupeolek Wiljandimaal, Tar-waustus. Seal elanud wenepapp kol-me noorema papiga, kes loit olnud fan-ged wiinawõitjad. Kord jaanud woi-mulitud itegi jellega hõltsama, ei müünud kirest ühe hõbefu Wiljan-dis juurde ära ja pummeldanud pä-raht raha maha. Laul, mis oma alg-fujs üle 30 jalma piif, kirjeldab fünd-must nii:

Neli vana wenepappi wahtsid tühja rahakappi, kus ei olnud raha krossi ega värsket oina ossi. Vanem ütles: „Lugu paha: pole wiina, pole raha, rahvas kirikus ei palu — varsti käi või paljajalu. Aga kuulge, kallid kaimud: kirikus on hõbevaimud — ega Jumal pane pahaks kui neist mõne teeme rahaks!“ Kirikust siis kuju toodi, viidi linna juudi poodi. Juut see ütles: ma ei tingi, kui on hõbe, saate tengi! Siis ta kuju näha soovis, mitmet moodi ehtsust proovis. Kraapis vaimu talle-alust ütles: „vaim ei tunne valust“. Varsti kaubad kokku aeti, raha laua peale laoti, papid hüüdsid: „slaava bohu, nüüd saab hüwa kõhurohu!“ Seitse päeva kestis pidu lõppes viinne raha-idu. Vana nuttis: „kallid pojud, küll me oleme vast rojud!“

Nüüd me lugu üpris paha: pole vaimu, pole raha! Tõstkem palvet, tõstkem nuttu, katsugem siit koju rattu!“

...Jälle neli wenepappi wahtsid tühja rahakappi kus ei olnud rahakrossi ega värsket oina ossi...

A. P. Tarvastus.

Kosjamõtted.

Mariva kandi külalõulauud arendab kos-jalugu, kus tütarde ema püüab juure-ma kaalavara abil wanemaid tütreid enne mehele jootada. Arvestades müüdisaja praatiilise waimuga, ei lan-ge wiit ema jootitused liiwale.

Kord mul torkas pähe mõte: panen täku saani ette, sõidan naabri talusse sinna Kasesalusse. Metsa tükas väike maha, sinna väimeest oli vaja. Aga ema aega viitis, kui ta omi tütreid kiitis. Mehed, mul on tütreid nell, nende hulgas endal vali. Maail kenad, pikad tukad, Maimul priksed musumokad. Tiulilus väike nina, juuksed valged, nagu lina. Leeni alles leerimata, siiski kõlbab naiseks võtta. Võtad sa sest noorest liigist, õnnelum siis oled kõigist; ei saa lehma, lambakarja, pulma puhuks tappa hõrga. Võtad aga vanast liigist, õnnelum oled kõigist — siis saad lehma, lambakarja pulmapäevaks tapad hõrga. Kaasa saad veel koera, kassi, kohvikannu, käkipressi. Varrudeks need alles jäta, muldu pole miskit tetta. Siim Seesama.

Liiga wäike
ja kantud 1930. a. soengul, mille tõttu näib viisikese paadina algumisel.

Liiga suux
nii et koltsemagi ja meeltemagi nagu selles ei pääse mõjule.

Liiga nurgeline
ja tavaliselt asetatud wanamoelise soengule. Ka katab kinni kanda silma ja on üldiselt inetu.

Liiga 1930,
feti kähara kallas kandmise mood fadus baretiga. Keltab „filafilu“ ilme ja äratas waatajate tähelepanu tõe- mata teha ettepoole.

Liiga koormatud
Ja, tulestatud kolmnurka kantakse ifka weel, waatamata kõigile kirjutusele ehk ta eubifelt blonditud pead.

Mingit rumalust
Sümmeetrilise nõubeite wastawalt pähe pan- rub kolmnurk, millest ei lohtab ta.

Kandke kolmnurka õieti!

Õigesti nautest käharaist on kolmnurk saanud üheksa eba- prae- gusele hooajale. Nagu bareti ja klossi endistest ajal, nii on kolmnurkne kähara saanud enam-wähem üldfanta- waks.

On kirjutatud, et kolmnurkne kähara sobib kõigile naistele, waatamata nende wanadusele ja nõi tüübile. Weel draagugi ututakse juba, kuigi esineb kõigial näiteid, mis offe idendatav wastupidist.

Kõige pealt esineb sageli liiga wäike kolmnurk, mida kannawad tawali- kult naised, kel on lai naga ja mi- newa-aastane soeng. Koomiliselt ei jaa küllalt käharaist siis asetada hästi, waid ta kannab abitudle paadide tormisel merel.

Tõhki wõib lohata ka liiga suuri kolmnurki. Kui kähara on ümmatub

seal juures weel sügawasti pähe, siis ilusaimgi naga kaotab wõlu ja näib waid „awäärjena“. Siis paistab sil- ma ka kolmnurk, mida kantakse liiga „nurgelise“, läinud hooaja soengul. Tähtmatult peab siis küsima, kas kolmnurk pole siiski weibi riskantne nõudlikule naisele.

Kantakse mõnemat kähara ka sageli liiga wanamoeliste, lühikesi ja lühikesi. Pealtwaatajalt nõuab aga see kandmise wiis suurt tähelepanu, et mitte ajistuda soowile, tõmmata kähara õigesse asendisse.

Waatamata kõigele, mis on sellest kirjutatud, lohtame siiski weel kätt üleskõrgetada kähara. Määrama- tuis aastais haamib, tawaliselt kee- mikselt blondib, armastawad kolm- nurkabel kanda liiga palju ilustusi. Lõpuks peab ka mainima kähara asen-

bit, millest eelistawad haamib, kes ei talle mingisuguseid rumalusi ja kelle ülesanne näib olewat teha kaastu- meste elu wõimalikult ebamugawaks. Kui oetatakse kolmnurka, wõi min- git munaabulist kähara, peab ifka pi- dama silmas, et kähara suurus was- taks mitte ainult peale, waid ka loqu- lujule, ja nurg asetatakse nii, et ta ka tõesti sobib naise — eriti arwetatades lõna joonega. Juustest peab korral- dama feni, kuni soeng idepoolest sobib hästi.

Kolmnurk olgu nii hiiselt, kui aga lubawad pea ja kaju, ent ei tohi unustada ilu- gi, et teataval punktil muutub ifki koomiliselt. Wõle mõtet hõwitada kujukilist kolmnurka nii, kui hõwitamine kujukilist bareti — lubades tal areneba kibakiliseks, peanegu mitte millegiks.

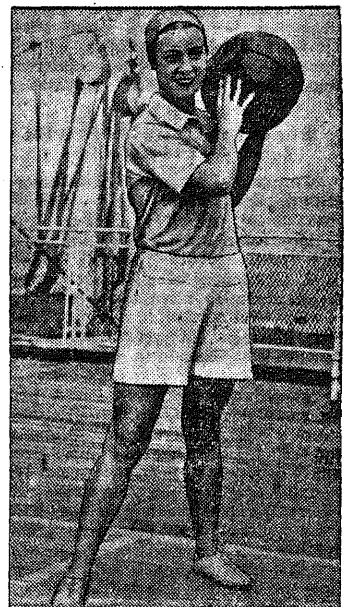

Ent miks mitte kanda nii?

KADESTATAV NEIU.

Ameerika filmides lasteosadee kuulsaks saanud Madge Evans saabumisel Hollywoodi, kus ta uues filmis on Ramon Novarro partneriks.

KUULUS CILLY.

Euroopa parim naistennismängija Cilly Aussem sõitis Lõuna-Ameerika- kasse, et seal jõuda katsuda pari- mate valgepalli sportlastega. Ka ookeanilaeval harrastas Cilly igasu- gust sporti. Pildil näeme teda lõbu- sas tujus laewalael.

Tondid Tartu kabelis.

Walge mehekuju kabelihoone aenal. -- Tan- sim poisike haua. -- Jsa Jannseni kollitamislööd.

Westlus Tartu surnuaiamahtidega.

Wiskumend professori tondijuttudest on pärit ifka surnuaebadest. Kes öieti wõib kuulnud pikki seeriaid lugusid, kuis pimebaid wõi kuuwangel ül haudade wahel näitawad endid waimud, kuuwangel summalisi hääl- ja wõimustamisid. Olgu nüüd see misugune usumata loomas tages, kuis kuis wõib surnuaial ifka wägi eris- tumalife pöörduda wõta, kas wõi mingil wõgagi lihtsast seletatavast põhjust, siis igast mehest kaba ifka taob nii, et juba wõib wõrsta taha kuulda.

On aga inimesi, kes kategooriliselt kinnitawad, et „on siiski midagi“. Jutustatakse päris surma tõdusfega, üks usutawamalt kui teine, kuis keegi end pärast surma näidanud wõi enesest lihtsast märku annud.

Tartu surnuaebadest kõneldatakse fäärasteid „tondilugusid“ terme lee- gion. Alpool toodud on kuulnud Tartu kabeliwahtide juust. Kuidas neid keegi usub, see on ifeafi.

Sellest on mööda aastat 18 kuni 20, kui Tartu jafsa prouafeste kes- fel tekkis jutt, et Jaani (Jafsa) ko- guduse surnuaial kabelihoones, ku- hu maetud ka eesti kirjamees O. W. Masing, tummitawat. Mit- mel wõl nähtud

kabelihoone aenal walget mehe- kuju,

kes wahtinud üllisilmi alla surnu- aiale. Sinna siiski tekkis juba suurt tõmu ning ofustati wiimaks asja lähenemalt uurida. Kui ühel fääras- fel wõl kabelihoonesse mindi, nähti kuis juur inimese wari liikus möö- da seina edasi ja kadus wiimaks. Pärast seda juhtumist peeti kabeli- hoone juures paar nädalat, nii wõib kuis päewal, wahi ja palwe- tati. Paar aastat hiljem näinud aga kabeliwaht jällegi aenal mehe- kuju. Siis kaetud aenal riidega kinni.

Samal Jaani koguduse surnu- aial, jutustab kabeliwaht, wiimafel haudadereal wasta aeda, kus asub ka lauluisa Kreukwaldi haud, nähtud mõni aeg tagasi mitmel sügiswõl

wäikest poisikest haudade kohal tantfwaat.

Ofimesena näinud jeda ilmutust keegi jafsa korporant oma arm- maga, ning jooksnud ofje üle hau- dade ja pöofaste wahile teatama. Siis kolm suurt hirmu täis läinud siis ettewaatlikult tagasi, kuid pole enam midagi näinud. Hiljem ühel wõl jalutanud kabeliwaht üllinda surnuaial ning näinud haudadel midagi walendawat. Üginedes näh- tusele, kohtunud wahi afki: hauda- de wahel hõljunud õhus wäike pois- ife, luminalged juusted õlgadel

laiali, ning kadunud ifeäralikust rütmis pöofaste wahile.

Kabeliwaht pole tiifil ajal julenud end liigutada,

kuid wiimaks wõtnud jüdamet rin- du ja hakanud ilmutist oftima. Pole aga enam midagi näinud.

Jaani koguduse surnuaia kõrwal asuw

Maarja surnuaed

on tartlastele üheks armjamaks õhtufjeks ja ka wõifjeks jalutuskohaks. See surnuaed on küll wist kaunistatud eestis oma paljude mä- lestustajude poolest. Peale selle on siin omale jäänud elufaja leidnud palju endiseid awaliku elu tegelasi, nagu Jannsen, Weizen- berg, dr. Gurt, Ruperjanow, Ritz- berg, Reinwald, pastoriid Kallased j. t. Selle surnuaia kohta aga wõib koguda nii palju tondilugu- fid, et kahtlane, kas nad kõi piib- lisse mahufid.

Kõige pealt ifa Jannseni kollitamislööd. Kui kadunud Jann- sen meel elas, siis ta fõitles eba- uflifke ja kirjutas ifegi tondilugu- de kohta pilkejuttu „Käagi mis- ja tahad, tondid ja kadu- käijad on ometi tõsi“. Saatupe pilkena aga juhtus nüüd, et ta enese haua! haffas kummi- tama.

Welmise kabeliwaht mälestuste järele pärast jeda, kui „Wanemu- je“ jelts oli Jannsenile rinnaufjuu hauale üles seadnud, leitud, et rinnaufjuu end teerunud wistu.

Seati kuju dieti, kuid warsti oli ta jälle wistu. Millest see wõis tulla, pole tänini keegi seletanud. Edasi on näinud kord falkfomb hilifeid hauafawureid Jannseni haua kõr- wal kaswawate tuuskede all mehe- kogu. Kaewurid arwanud tegemist olewat mõne hilife „wäfnuga“ ja läinud mehele juurde. Waewalt

kolm samm wõõrast eimal, kadu- nud see kuidagi, millest keegi pole aru saanud.

Suurt tõmu tekitasid seitse aastat tagasi Peetri kiriku õpetaja Lauri lood. Paljud Tartu nai- sed usufid jebawõrt kaljukindlast jelle

armastatuma pastori illestõusmisi, et ei maldanud ei wõifel ega päewal haua juurest lahkuda. Paar kuud

peeti nõnda haua juures wahi, kuni wiimaks omas lootustes tunti petetuna.

Siljuiti oli naiste poolt tekinud jutud, et

surnuaia wiimafel ristteel jaluta- wat hiiglapist must mees.

Wõifeti kella 12 ja 1 wahel näinud jeda tonti paljud ja paljud. Kuid kunagi ei tabatud teda hulgatest loos olles.

Et jamal surnuaial sageli noor- paarid käiwad oma jüdamewalust õhtumas ja maiheid asfelfuust unu- tamas, siis falkfomb Tartu „allil- ma“ poisje pahatõhti käiwad siin küll nalja pärast, küll

jaagi leidmise tagamõttel hilifeid kütilist kollitamas.

Tõmmatafse must wõi walge rüü ümber ja demonftrieritafse siis end armastajatele. Wiimafed mu- dugi kaowad kus jeda ja teist, unustades pingile kaeotid ja muud efemed. Wõifugi keegi enam oma asjafefje pärast tondiga maid jagama ei haffa.

Kommunistliku naise saatus

Perekonnaelu pole enam olemas.

Nõutogude Wene ajaliri „Wol- fhenit“ nr. 14 awaldab muu seas kommunistliku partei teft-kontroll- komisjoni täistogu protokoll.

Protokoll fijasidab ka wäljawõ- te jumalafalgajate liidu efimehe Gmeljan Jaroslawski kõ- neft, milles Jaroslawski kirjeldab kommunistide eluwiife, tuues iden- dusmaterjaliks ife naiskommunisti poolt faadetud kirja.

„Mind humitab elamalt üks kü- fimus.“ Kirjutab naiskommunist, „kuhu wiib kommunistide uus il- mawaade ja kuidas kujuneb par- teisje kuulwate naiskommunistide faatus? Selle küsimuse üle olen westelnud teiste naiskommunisti- dega, kes juba 12 ja 13 aastat on partei liikmed, ja nad kõi laeba- wad, et mehed naiskommunistides- se offe äärmiselt wäljatannatama- tult juhtuwad, falaria foetawad fi- demeid teiste naistega, oma enda perekonna jätawad hooletusse, oma laste eest ei hoolitse... Weel üks tõiafje: ma olin abielus ife kom- munistiga. Kui olin fünaitamife- le lähedal, faatis ta mu kiitumise. Wahepeal kõi ta juhteid ife teife naifega, kes omale hiljem tema nõuande kohaselt lasi teha aborti.

Minu ja ifal tähendatud armufefe kõrwal oli tal weel kolmas, kellega tal on poeg. Nii peab mu mees tegelikult kolme naist.

Mu poeg pärib ifa päew oma ifa järele, kuid see on parajasti uel ja anda naise jahil... Welge mulle, kuidas faan ma niifugustes oludes töötada? Olen 11 aastat olnud partei liige ja töötanud par- tei kofuts. Mu terwis on muutun- nud ifeformafufe tõttu räbalaks, eriti annab see tunda nüüd, kus mu ifikil elu on lõhenenud ja mu noorus mürgitatud. Ma jutustan jeda waid sellepärast, et wäga paljud minu kaastafje waewlewad famas olukor-

ras. Kommunistid lõhuvad meie elu. Wõifin tuua armurifkaid tõendusi, mis paljafatavad praegu- saja kommunistide tõelift loo- must. Kui aga pöörduda partei kontrollkomisjoni poole ning kae- wata, siis küsitafje: „Oled ja par- tei liige?“ Kui wastad, et oled, siis faadetafse fünd minema fõna- dega: „Ara ela enam temaga!“ On see lahendus? On juba parem hoida oma terwift ja lasti ning lahuda parteift.“

See naiskommunisti awameelne seletus ei waja lifandust. Mõne ifikitu fõnaga on kirjeldatud naise traagitat, mis on faanud tawali- fets nähteks nõutogude tähe all. Mis wõis jelle naise hinges jündi- da, enne kui ta ofustas oma hä- bistatud naifelikult kontrollkomis- jonile awastada? Mingi kui palju on kommunistifus Wenes naifi ja neiu- fid, kes, järgnedes kommunisti- kile õpetufele, wiimad turule oma ifu ja hinge? Sellest ei kõnele ifski antest, ifski nõutogude lehe illewaade. Minult mõne ifikitu pii- natud hinge hädahüüd tungib wäl- ja ning jeda ei julge maha faata- ta kommunistifus ajalehed.

Nii on need tüdrukud

... ja, kas Te tunnete wõifefje fümfaatit minu wasta?“ Küüf armu- nud noormeest. „Kindlasti!“ wastab tüdruk. „Tund- fin jeda kofje, kui nägin Teie autot.“

Loomatalitaja: „No oota — nüüd ei tule sa mind enam veega prit- sima!“

10.000 dollarit igawese elu eest.

Millega tegutsemad spiritistid meie päemil.

Ameerikast saabuvad teated, mis hiljuti jurnud mitmekülgset leidurit Thomas Alva Edisoni valguistatavad veel ühest, jeni tundmatust küljest.

Edisoni testament.

Edisoni haiguse ajal on ette tulnud tseen, millel Ameerikas wähe tähelepanu on juhtunud. Leidur lasis enda juure kutsuma notari, kelle käes oli tema testament, ja lasis teda täiendada, määrates

Kümme tuhat dollarit spiritistlikuks otstarbeks.

Etalgu kahelbi nende teadete ehtsuses, kuid nüh on avalikkuse ette toodud ka tingimused, mis puhul ja kellele tuleb see summa wälja maksta. Need on järgmised: „Summa on paigutatud ühte Ameerika suuwpanka. Ta makstakse wälja teadusmehele, kes toob otsekohele tõendusi, et inimese teadmus kestab edasi ka pärast surma. Selleks tuleb tõendada, et meediumi poolt üle antud teated

Tõepoolest tulewad mõne jurnu waimult.

wõi tuleb filmida ehk fotografeerida mõni n. n. materialistlikooninähe, mille tõepärasuses ei ole kahtlust.

Nagu juba öeldud, walguistab see juhtum wõrnatud leidurit uuest, jeni tundmatust küljest. See näitab, et ka Edison, kes teadis nõnda ühel- da mõlema jalaga kindlasti tõeliste- fuses ja uskus inimloomuse kõit- wõimust, lõi wiimasel minutil kahtluse. Olles kaheldamata, et ta- llast usinasti tõotamist ja- llaste wõimusega awastatud ma- terjalile maailma saladust, jõudis ta tema piirile, kus paratamatult fertib küsimus: Olla või mitte olla. Ühtlased teaduse piiramatusje aren- gukse, tekkis temas soow

awastada ka elu ja surma saladust.

Soow teada, mis algab siis, kui maine inimene lahkub olemast. Sel- lest ühne, et Edison t a h t i s u s- fudis, kuid et tal ei jäänud filo- soofilist targutust ja pimesi usust, waid et ta wajas selgeid tõendusi. Nii ohwerdas ta siis suurema sum- ma, et tiimustada hoogsamale tege- wusele spiritistide, kes alatafa wai- datavad, et nad on ühendusse astu- nud mingi teise maailmaga.

Spiritismi tänapäew.

Spiritism ei ole mingi uus õpe- tus. Wõib öelda, et ta on nii wa- na kui inimjugu. Praegusaia spi- ritism rajaneb igawanaal usul, et inimwaim elab edasi ka pärast sur- ma. Spiritismis walitseb praegu lais poolu, mis üksteist põhjali- kult eritawad. Üks pool, n. n. ani- mistid, seab kõiki üleloomulikke nähteid ühendusse elawa inimaju- ga. Teised, keda mõiks nimetada tõelisteks spiritistideks, peawad as- jatult igasuguseid lahteid, millega tahetakse seletamatut arusaadawat teha maapealsete nähetega.

Berliinis on kõrge jeltstondliku seisukohaga mees, kes

igal nädalal tord meediumi laudu ühendusse astub oma poja, kes jõjas langenud.

Reegi ei wõi muidugi tõendada, et see on tegelikult tema poeg, kuid wanahärra on ise selles kaljuin- del. Pääli, millega meedium äkki hakkab kõnelema, olewat täiesti te- ma poja oma.

Ühel spiritistlikul seamlis hakkas meedium, kuuekümm aastane mees, ootamatult kõnelema hiinakeel- le. Tegelikult ei osta ta aga ühtki keelt peale saksa keelt.

Ameerika spiritistlikkudes ring- lundades üldijelt tuntud baam tõendab, et ta on alalisel ühendu-

ALLA NEELATUD VAIMUD.

Londonist tulewad teated, mis kõ- nelevad sensatsioonilistest paljastu- sest sealses spiritistide ringkonnas. Tegemist on kuulsal meediumi mrs. Duncaniga, kes pool aastat oli Lon- doni spiritistide imetlusobjektiks. Tal oli võime ilmuda lasta lugema- tul arvu igasuguseid „astraalseid“ käsi, pildid ja terweid waimu-kujusid. Seansid lõppesid väga hästi ja kel- legi polnud mingit kahtlust „wai- mude“ ehtsuses, sest istangud sün- disid enamasti täie valguse juures. Kõik läks hästi, kuni meedium kut- suti mõningate teadusemeeste labo- ratooriumi katsele. Seal awastatigi teravate arstisilmade ja fotoaparaa- tide abil, et meediumil olid tõepoo- lest ebaharilikud võimed — neelata igasuguseid asju — paberipögnaid, musliini, kummikindaid jne., mis hiljem „waimudena“ suu kaudu uuesti päewavalgele tulid. Tagajärg oli, et meedium järgmisel päeval jälle Londonist kadus ühes teen- nitud tuhandetega. Spiritistid aga usuvad endiselt temasse ja süüdis- tavad arsti, et need on laboratoo- riumi eba-waimse ümbrusega häwi- tanud mrs. Duncanit ülimimlikud võimed, nii et tal muud üle ei jään- nud kui tulla selle katse puhul mais- te abinõudega „järele aidata“.

Pildil mrs. Duncan waimu „tege- mas“. Ülesvõte on tehtud kontrolli- vate teadusemeeste poolt.

jes oma jurnud waimuga. Wend olewat 67 korda jätanud mitmesse kohta maha oma käe jälgendi.

Käsi õhust.

Kuna on juba jutt käe jälgendist, siis olgu tähelepanu juhitud ka n. n.

„kinnastele“, mida spiritistid siin ja seal alles hoiawad. „Kinnas“ tekitab järgmist: Spiritistlikul is- tangul ilmub õhus järsku selgete äärioontega käsi, mis omawoat üe- gi liikumistwõime ja soojuse. See käsi lastakse end lasta nõusse, mis täidetud medela parafiiniga. Mõ- ne aja pärast, kui lõpeb meediumi jõud, kaob käsi ja järele jääb para- fiinist „kinnas“. See „kinnas“ on niisuguse õhuke ja õrn, et wõimata on ette kujutada, nagu oleks sellel wälja tõmmatud inimkäsi wõi min- gi muu kõwa asi, ilma et siidveen parafiinist oleks purunenud. Spi- ritistid seletawad seda järgmiselt: Waimu käsi omandab meediumi ebaloomuliku jõu tõttu materiaalsed omadused, mis hiljem, kui pa- rafiin on jõudnud hanguda, jällegi kaowad.

Selliste „kinnaste“ kui ka „suffi“ on terve leegion. Ja kes ei ole täiesti uskumatu spiritismis, peaks tunnistama: tõendus on olemas.

Rus lõpeb loomuliku ja algab „ebaloomuliku“?

Kuigi iga päew paljastatakse uusi pettusi spiritismi alal ja tõen- daks püstitakse, et „ebaloomuliku“ nähted on kõik eelte kujutud päris loomulikkude abinõudega, appi wõt- tes kasutuskummitu wigureid, peab siiski tunnistama: leidub siiski wäga palju seletamatut, ebamää- raft, mis ei allu tavalistele loo- dusseadustele. Kas aga juudetakse tuua kõiki uskuma panewat tõen- dust, et inimwaim elab edasi pä- raft surma; on raske oletada. Wae- walt junda selleks laata mõjuda ka Edisoni 10.000 dollarit. Enne peab jõudma täielikule selgusele, kus dieti lõpeb „loomulik“ ja al- gab „ebaloomulik“.

Päästja.

Koju ruttaw poßimeister kuuleb õõpimehuses kahtluse appihüübeid. Ta jookseb häle sihis ja näeb, kuidas turjasas härrasmees ammutab jalu- tustepiga kolbig wõistest rööbitat me- hile. Poßija lööb peksja ainsa hoo- biga pikali.

„Suurim tänu“, togeleb peksja- sa- nud mehile. „Siin on Teile pool ra- hant, mis ma ära tõisin tolle musta se- last.“

FILMITÄHD OMAVAHEL!

Filmitäht Robert Montgomery oma „ametvanna“ Buste- riga, kes mängib Metro-Goldwyn-Mayeri koortekomöödias esimest ar- mastajat.

Maailma rikkaim mees.

Pole Ford ega Rockefeller, waid India pürist Usman Ali Khan.

Syderabadi nizami poeg ja pärija abiellub wiimase Konstantinoopoli kalliigi tütreaga. — See teade sai inglise ajakirjanduses suurima tähelepanu objektsiks. Sest tema kõrgus kindal- leimant Sir Mir Usman Ali Khan ei ole mitte ainult suurima ja rahvarikkaima India wajaallikgi walitseja, waid on ühtlasi maailma rikkaim mees. Tema warandust hinnatakse kümnele miljardi- le. Nii siis ei ole Ford ega Rocke- feller

ler siigustatud landma seda tiitlit, waid üldijelt wähe tuntud India riiki, kelle rikkus arvutubega üibje riike määrata kindlaks. Tema tal- liskiwidewoogu ühki hinnatakse sadadele miljonitele.

Syderabadi nizami on juursegajen ja mõjuwõimsam India wärikt. Ta walitseb riiki, mille pindala 214.000 ruutkilomeetrit ja elanikkude arw 12,4 miljonit, üheksa kümnendist neist hindub. Ainalt 1,2 miljonit Sydera- habi elanikest on mohameedlased ja imelikult kombel kuulub ka walitseja wärikt ise nende hulka.

Syderabadi riik wõib maadata ta- gati pikale ja keerulisele ajalooje. 1687. aastal jattus ta muguuli kahi alla. Juba 1717. aastal aga kuulutati juurmooguuli poolt määratud maawa- litseja Naf Jidjah, n. n. nizami- mul, Syderabadi iseseiswaks ja lai- tes oma maa rippumatult terwe reas wesisest sõdades. See mees ongi praegu walitsema dünastia esi- isja. Praegune nizami põlvnend otsejelt eji- meest nizami- muliks.

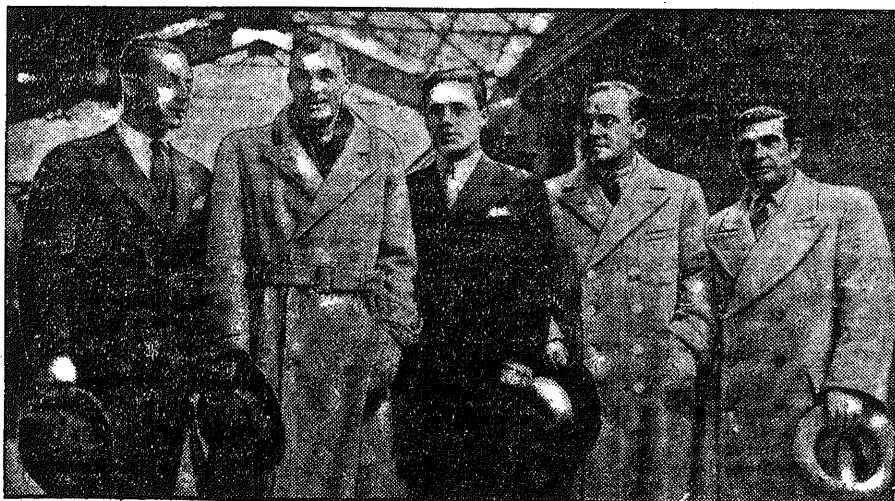
Inglisemaa mõju alla jattus Syde- radab alles 18 sajandi lõpul. Briti- India walitus püüas sellele osari- gile suurimat tähelepanu ja alates 1867. aastast on ta täielikult rippu- wus Inglisemaalt. Walits tähelepanu ing- lased pühendawad Syderabadile, pois- tab filma juba sellest, et nad seal peawad suurimat sõjawäe garnisoni lo- gu India.

Praegune nizami, keda peetakse Inglise walituse truuts liitlaseks, on sündinud 1888. a.; troonile astus ta 1911. a. Wastuwõttudel terwtatatakse teda 21 kahuripauguga, milist au pea- le tema ja Kashmiri maharadha ühe- legi India wärskele ajaks ei saa. Ni- zami wiibib sagedasti Inglisemaalt; po- jale on ta annud euroopaliku harida- se. Oma riigi majanduslikult tõu- futs on ta läbi wiinud mitmeid uuen- dusi. Nii rajati tema poolt puuwiila- ja paberitööstus, ajutati ülikool jne. Realinnas on 404.000 elanikku; ta asus Mufti jõe kaldal Bombay-Mad- rasi raudtee sõlmpunkti. Euroopla- gile on sealne filma waljatanatama- tult tuum, aga wäga terwe.

Teid kutsutakse telefonile!

Reklamitrikt, mis läi Inglise post- walitusele tahandis protesse.

Et tõsta telefoni tarwitamist, eriti kõrwalistes maanurkades, kus seda weel wähe kasutatakse, mõles Briti postwalitus wälja järgmise reklaam- trikti: Kõigile eratirijadele löödi rek- laamtempel pealirjaga „Teid kuta- sutatakse telefonile“. Paljud naiiwijed kirjutasid arwajad, et tem- pel on lööduv seadja korraldusel, kel- lel seda neile midagi tähtsat. Otime- sel päeval, kui tempel wõeti tarwitu- sele, tekkis enesolemata tormijooks te- lefonile. Postiametnikud ja telefoni- preitid nägid hiiglawoewa, et selgi- ta- da arusaamatult. Kuna sellistest kir- ju- faabus ta ajumadesele, läks aru- saamatuse nii mitmele kirjasaajale wõrlemise kaliks, sest selle tagajärjel wõeti ühendusi isegi üle ootamiste ja niisugused laugeloned makstaw pal- ju. Selle tagajärjel on tõdetud tu- handeid protseste Inglise postwalit- use wäsi. Postwalitus on nüüd reklaamtempli kasutamist loobunud.

Maailmatuulisa Tilden „tennistifirtsus“.

„Big Bill“ Tilden lahtemata off ühe- paremaid asjaarmastajaid tennisma- gijaid maailmas. Teda peeti hoo- wamaaks ja geniaalsemaks walgepalli rüütiks. Nüüd on „Big Bill“ asjaar- mastajale jurnud, et ta on astunud elu- tusteliste leeri ja teenib oma tennis- oskusega puhaft raha. Ta on loonud oma ümber rühma teisi häid elutuse- list mängijaid ja rändab nüüd mööda maailma ringi, nagu elutufeline maadleja oma trupiga. Ning ta ette- wõtte sellepärast ongi ristitud „Tilden tennisstifirtsus“.

Näbala alul Tilden „stifirtsus“ wiibis Pariisis ning andis „etendust“ 10.000- pealtse pealtwaatajaskonnaga. Ning ilusad wõidulid on seal olnud. Big Bill aga on endine temperamentne, tu-

line ja waimustab publikut. Eile jõu- bis Tilden rühm Berliini, kus elutuf- seliste tenniswõidulites teistawad mne- päewa.

Euroopasse jõudes seletas Tilden usulematele ajakirjanikele tennis- sporbi praeguse olukorra kohta: Ameerika tennisistid, mis mitmeid aastaid kannatasid nagu mingi kangekõrse all, on nüüd kriitist läe saanud ja idendab juba eesolewal aastal oma uute tipp- mängijate wõimeid. Peamistelt aga on rõõmustawaks nähteks see, et tennis on saanud ühendriikides tõeliseks rahwajõudiks. N. S. A. omab määratud hulgal noori wäljawaadeterohket tennismaterjali.

Praegu on maailma parimaks män- gijaks Tilden arwates ilka weel prantslane Cochet. „Ning Billay ta jääb weel mõnelsti aastaks kõige pa-

romaks ja usaldatawamaiks tennisma- gijaks.“ Ühäd Tilden juurde.

Ameerika noorte mängijate kohta tä- hendas Tilden: „Wõis haruldrõiete wõimetega noort mängijat järgnewad üksteistele niisugused wõistete wahema- dega, et raske on neid seada järjekor- da. Wähebumist lööwab nad üksteist. Kuib Tilden arwates Doegit wõib oletada pörgemale kui Chielshi, Binek- ja Woorbi. Järgnewad Sutter ning Wangin. „Ma usun.“ tähendas Til- den, „et need noored mehed tulewikus täiesti wäärilalt ühndawad Ameerikat tennisstifirtsust“.

Pildil „Tilden stifirtsus“ liitmes päralejõudumise Pariisi. Paremal wä- jale — Burke, Tilden, Jeff Dickson, Francis Hunter ja prantslane-elutufekine Pica.

